

1945 1915
1915. MÁJUS.

„ÉN VAGYOK
AZ UT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.”

„SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.”

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: 8005 Holton Ave. Cleveland O.

EGY BIBLIA TÖRTÉNETE.

A katolikus Írország Dublin városának egyik díszesen berendezett házában, egy téli délután Mrs. Blake egy fiatal özvegy, nyomasztó gondolatokba elmerülve ült ablakánál. Valaki kopogtat, s belép gyóntató atyja, egy fiatal katolikus pap. Az özvegy eddig mindent megtett, a mit a pap neki ajánlott, hogy bűnei terhétől megszabaduljon. Penitenciát vállalt magára, sokat imádkozott és jó cselekedeteket gyakorolt. Ezek dacára bűnei még mindig nyomták lelkiismeretét, a lelkész tehát azért jött, hogy őt egy új szerrel megkísérelje felvidámitani. Beszélt neki többek között egy kiválóan közkedvelt Bohócról, a ki föl fog lépni a cirkuszban és tréfái által valószínűleg képes lesz eloszlatni boros gondolatait. Már jegyet is váltott számára. Mrs. Blake hosszú vonakodás után végre elfogadta a lelkész ajánlatát.

Tehát a kijelölt napon el is ment a Cirkuszba; csak hogy tévedésből nem a helyes órában és így a sok elegáns urak és hölgyek helyett a bejáratnál csupán néhány egyszerű emberrel találkozott, a kiket követve, a kisebb termeknek egyikébe jutott. Alig hogy leült, egy ur lépett a dobo-

góra s egy éneket nevezett meg, amelyet a jelenlevők énekeltek. Ekkor világos lett előtte, hogy szerencsétlenségére egy protestáns gyülekezetbe került. Az ének végeztével ki akart menni, de felállása közben és nagy zavarában elejtette ernyőjét, a mi oly nagy zajt okozott, hogy többen hátra fordultak a zaj okát megtudandó. Mrs. Blake annyira megijedt, hogy nyomban leült. Egy pernyi méla csend után, a vezető imát mondott. Mrs. Blake így még soha nem hallott imádkozni, tehát érthető hogy csupa fül és szem volt. Az imádkozó mély boldogsága, mely egész lényében észlelhető volt, mély hatást gyakorolt rá, úgy annyira, hogy ülve maradt még azután is, miután a szónok a Zsidókhoz írt levél 10. részéből 14 verset felolvasott, még hozzá értelmesen és hangosan és a Szt. írásnak több szavait idézve a bűnök bocsánatjáról, a szabad kegyelemről és a Jézus nevében mondott imának meghallgattatásáról beszélt.

Érdeklődése emelkedett. Híszén éppen erre az üzenetre volt szüksége. Valamint nyáron a száraz föld az esőt beszívja, úgy vette be ezen szomszahuhozó lélek e dicső igazságokat és nem győzött eléggé figyelni. A záróima elhangzásával elérkezettnek vélte életé-

nak döntő pillanatát; bátorságot véve, a szónokhoz lépett, kérve azt, további felvilágosításért az olvasott igék fölött. A szónok azt tanácsolta neki, hogy jegyezné fel anna verseket, melyeket neki diktál és aztután otthon olvassa el azokat még egyszer. De mily nagy volt meglepetése, a midőn Mrs. Blake kijelentette, hogy neki nincsen bibliája. "Oda kölcsönzöm Önnek az enyimet", mondá a szónok, ámde vissza kérem, mert az a legbecselebb kincsem, a mivel csak bírok.

Mrs. Blake elfogadta az ajánlatot, azt melegen megköszönve hazasietett, a hol rögtön előbb, a prédikátor által megjelölt helyeken kezdett olvasni, azután pedig tovább és tovább. Lelkében világosság támadt. Ama nyomasztó érzés elmúlt. Istennek békessége töltötte be szívet és lelkét. De eljött annak ideje, hogy a bibliát visszaadja. Tehát még egyszer belemerült; ugyanakkor kopogtatást hall az ajtón és előtte állott gyóntatója.

A pap rögtön észrevette a változást Mrs. Blaken és meg is kérdezte tőle, hogy miért nem volt a misén és hogy mint tetszett neki amaz est a Cirkuszban.

Az özvegy feltette ugyan magában, hogy hallgatni fog, de ezért mégis — szeméit lesütve —

elbeszélte a történeteket. De meny nyire megijedt a midőn feltekin-tett! Soha a dühnek ilyen kifeje-zését emberi arcon nem látott, mint most a papján. "Adja ide azt a könyvet!" — Kiáltá reked-ten a pap, — "az az eretnek majd nem a pokolba döntötte magát — soha többé nem szabad önnek e-zen könyvből olvasnia!"

Azzal hatalmába kerítette a bibliát és azt köntöse alá rejtve, borzasztó tekintettel kifutott a szobából. Mrs. Blake hiába igye-kezett megmagyarázni, hogy a könyv nem sajátja. Szinte meg volt bénulva. Ama borzasztó te-kintet roppant lesujtotta őt, s mi több nem is tudta kívülről a címet a mely a bibliában volt feljegyez-ve. Mindezen dolgok nagyon bán-tották őt.

Napok multak. A látogatás nem ismétlődött többé. Végre elhatá-rozta Mrs. Blake, hogy még egy kísérletet tesz, miszerint a bib-liát tulajdonosának vissza-adhas-sa. Elment a papnak házához, — mely egy zárda mellett volt. Egy apáca ajtót nyitott és kérdésére valami különös arckifejezéssel így válaszolt: "János atya ebben a szobában van — mely szavakkal egy ajtót kinyitva Mrs. Blaket a-zon betolta. — De oh minő lát-vány! Mrs. Blake egyszerre el-sikoltá magát, egy koporsó és ab-ban gyóntató atyjának holt tete-me. — Azonban még mielőtt ma-gához térhetett volna ijedtségé-ből Mrs. Blake, az apáca a fülébe rivalt: "Még haldokolva is átkoz-ta magát! Ön egy bibliát adott neki! Menjen!" És alig tudva mi történt vele, az utcán találta ma-gát a zárt ajtón kívül.

Hetek multak. Egy este Mrs. Blake ismét egyedül ült lakásá-ban. Az elmúlt három, négy hó-napnak eseményei vonultak át lel-kén. Szívében öröm és béke lako-zott. Hanem a papnak hirtelen halálát és annak átkát nem tudta elfelejteni. Isten azt miért nem akadályozta meg? És hogy lehet-séges az, hogy a biblia olvasásá-nak ilyen különféle hatása legyen?

Ekkor a szobaleány egy mélyen lefátyolozott hölgyet jelentett be. Amikor a hölgy fátolyát felhaj-totta, az nem volt más, mint az említett apáca, a ki a multkor a

nyitott koporsónál a papnak át-kát vele közölte. Mrs. Blake kissé meghátrált előtte, az apáca pedig engedelmet kérve a leülésre, így szólt: Mindenekelőtt arra kérem önt, hogy bocsássa meg nekem ama nagy hazugságot! János a-tya áldotta önt. Halála előtti na-pon felkért engem, mondjam meg önnek, hogy örökké köszö-netet fog mondani önnek ama könyvért, mely által bűneinek bocsánatját elnyerte. Megtud ön nekem bocsátani?"

"Oh igen", felelte Mrs. Blake "igen szívesen, de mondja csak kérem, miért hazudott ön akkor nekem?"

"Mert úgy gondolván, hogy ön azt a férfiut, akit én szerettem, pokolba vitte ama könyv által és ezért gyűlöltem önt", mondá az apáca, "de azután nem tudtam el-lentállani magamnak, hogy ama könyvet, amelyet ő olvasott, én is ne olvassam; minél többet olvas-tam annál vonzóbbnak találtam azt, míg végre én is békét nyer-tem bűneim bocsánatja által. Itt hozom önnek vissza e szent köny-vet. Hetekig olvastam abban és ma megszöktem a zárdából, hogy még az éjjel átkeljek a vizen An-golországba. Én is áldom önt és majd a mennyben viszont látjuk egymást."

Ford. Szabadi G.-né.

MIHÁLY MEGTÉRÉSE.

V.-ben élt egy Mihály nevű földműves. Ez sokszor és szíve-sen beszélgetett megtéréséről, er-re nagyon kevély volt. Falujában nem sokat adtak beszédére, s így vasárnapokon átjárt a szomszéd községbe, ahol egy kis gyüleke-zet volt, ahol tanított; de e mel-'lett szidalmazta a falujabeli né-pet, s azután szívrehatóan imád-kozott azok megtéréseért. Egy vasárnap ezt a kérdést intézi hozzá egy idegen:

"Mennyi ideje annak, hogy meg van térve?"

"Husz éve."

"Ez idő óta mindig abban a fa-luban lakik?"

"Igen ott."

"És azóta senki nem tért meg?"

"Nem; ép ezért haragszom oly nagyon."

"Akkor hát valami hiba van a maga keresztyénisége körül."

"Ki az, ki ellenem pletykált?"

"Senki, csak a saját szavából vonom a következtetést."

"Ugy" — mondá megszegye-nülve Mihály — "sokszor megha-ragszom, s olyankor kiabálok, hogy a fél falu meghallja, és ezt beszélik: "Mihály már megint meg van bokrosodva."

Hazamenőben a mint egy bo-korhoz ért, letérdelt és imádko-zott: "Kedves Üdvözítőm, eddig így imádkoztam, hogy térítsél meg másokat, de most látom, hogy bennem van a hiba! Többé nem akarok rossz lenni. Segíts meg engemet!"

Ezután lassan haza ballagott. Az egész éjszakán át nem tudott aludni, folytonosan nyugtalanko-dott és imádkozott. Hétfőn reg-gel amint kilép az udvarra, lát-já, hogy a fán lóg mindenféle szer-'szám, amelyeket a béres ott felej-tett. Erre valami forróság futot-ta el egész valóját, de leküzdötte önmagát, felkereste a bérest és nyugodtan ezt mondá neki: "Jobb lenne, ha azok a szerszámok nem csüngenének a fán."

A béres zavartam vakargatta füle tövét és szólt: "Oh, ott fe-lejtettem azokat."

Ha a földműves ekkor ötlet ré-gi szokása szerint az állattanból vett mindenféle nevekkal illette volna, akkor ő is azonnal gorom-ba lett volna, de így...

Aztán elment a földműves a konyhába. Abban a pillanatban ejtett el a szolgáló egy nagy tá-lat. No jaj lesz most! a cseléd harcra készülve csipőjére is tette már kezét. Ő jobb családból va-ló, s nem enged magának sokat mondani. A legrosszabb esetben fel fog mondani.

— "Ejnye, ugy-e magad is sa-jnálod azt a szép tálat" — szól a gazda.

A kezek leereszkednek — a le-ány lehajolt a cserepekért és kér-dőleg felel: "Ugy ám, hiszen pénzbe került!"

Este átlátogat a kovács szom-széd. "Hol a férjed? Egész napon át nem lehetett hallani" — kérdi a földműves feleségét.

"Hol lenne? Itthon van!"

"Ma nem hallám szitkozódni."

“Azt mondta, hogy az Üdvözítővel elvégezte, hogy többé nem fog rossz lenni.”

“Szomszédasszony, ez már baj! Ez a sok ima és bibliaolvasás következménye. Immár a fejében megzavarodott!”

Eljött a szerdai nap, de Mihály nem szitkozódott, mire az egész falu nyugtalankodni kezdett. A bíró is felkereste, de magával hozott két pajkos legényt, hogy azok ingereljék; de Mihályt nem zavarhatta meg senki.

“Mihály” — szól a bíró — “nem akarlak ingerelni, no meg a jó eb sem hagyja magát ingerelni, ezeket nem hallgatnám el.”

De Mihály mosolygott, majd megszólalt: “Milyen kár, hogy nem voltatok itt a múlt szombaton, akkor még készségesen meg szolgáltam volna nektek. De ma már nem teszem.”

Mintha az egész falu fellázadt volna ellene. Ablakait beverték, disznóit farkukon megcsönkítették és efféle tőbet tettek ellene. De Mihály nyugodt maradt.

Szombaton este ismét eljött a kovács. “Hallod Mihály” — kezdé beszédét “gyermekkorodtól ismerlek, egymás mellett ültünk az iskolapadon; tudom, heves véred van. Mihály, legyél ismét goromba! Szólj megtérésedről, amennyit akarsz, csak szitkozódj újból. Nem bírom tovább így kiállani! De ha igazad van, akkor nekem is meg kell változnom.”

Ez időtől fogva együtt kutattak a Szentírásban, olvastak és imádkoztak; mikor pedig Ament mondtak, akkor egy harmadik hang is Ament mondott; ez Mihály feleségének hangja volt. Ez az ajtó között állott és így szólt:

“Férjem, mennyire kinoztál te engemet ez éveken keresztül. — Már itt kellett éreznem a pokol kinjait, de ezen a héten úgy életem, mintha a paradicsomban letünk volna.”

Igy lett Mihálynak egy-kis gyülekezete; előbb felesége és a kovács, nemsokára pedig mások is csatlakoztak.

W-zéből.

MEGBÉKÜLÉS.

Haslan angol prédikátor a következő történetet jegyzé fel egyik könyvében:

Egyszer családlátogatás közben tévedésből ismeretlen ajtajára nyitottam. Mindjárt bocsánatot kértem és távozni akartam, de az ablak, felől egy hang hallatszott felém, melyben felszólítottam a belépésre. Azonnal engedtem a felszólításnak s egy asszonynyal találkoztam, kivel mindjárt beszélgetésbe ereszkedtünk. Első kérdésem az volt, hogy látogatja-e a templomot. Ő megvallotta, hogy rendszeresen és figyelmesen hallgatja a prédikációkat. Nekem úgy tűnt, hogy ezzel ő be is éri, de “nem cselekedője az igének”, nem annyira ellenkezésből, mint inkább tudatlanságból és közönyösségből hanyagolja el. Tévedésből jutottam ehhez az asszonyhoz, de ez szerencsés tévedés volt, mivel alkalmam lett az evangéliumot vele közleni, ő pedig készségesen elfogadta; Isten ereje által megnyitott előtte annak értelme és — hjt.

A következő vasárnapon derült hangulattal vett részt az istentiszteleten; csak mikor látta, hogy egy kis csoport visszamarad, hogy az Urvacsorához járuljon. távozott megszorodva. Később megkérdezett, ugyan ő részt vehet-e? Mire ezt válaszolám neki, hogy szívesen fogjuk látni. Az Urnak teste és vére azokért van, akik Benne hisznek. Mondám továbbá, ha bűneit megbánja és új életet kezd, — ha szívből szereti embertársait, akkor részesülni fog abban az előnyben, hogy az Ur asztalánál helyet foglalhat.

Hetek multak — ő nem jött, én felkerestem és észrehevém, hogy benső öröme fogyni kezd. Megszólítottam: “Mi baja van, miért nem jön? Nem hiszi talán, hogy Jézus a világ bűnei miatt halt meg és a maga megigazulásáért támadott fel?”

“De igen, az Urnak legyen érte hála, én hiszem” viszonzá ez.

Még több kérdéseket intéztem hozzája a multakra vonatkozólag, az Isten színe előtti viselkedésről stb. de a sebzett helyre még nem

találtam rá eddig. Végre arról tudakozódtam, vajon nincs-e valami baja szomszédasszonyával?

Erre nem felelt.

“Nos” — folytatá továbbá — “nem csodálom, hogy nincsen békessége. Baj az, ha nincs az ember mindenkivel szeretetben megbékülve; de még rosszabb, ilyen körülmények között élni, mintha minden a legjobb rendben lene.”

Utóbb elmodta: anyóssa őt mélyen megsértette, ő nem képes neki megbocsátani. A zokogás elfojtá hangját, de azért meglehetett érteni:

“Nem, soha, én nem bocsátok meg neki.”

“Soha? ez rettenetes szó, mely nem illik az Ur népéhez. Meg kell bocsátania; esdekeljen kegyelemért, hogy ezt megtehesse. Mímdon lakhatna magában Isten szeretete, ha szíve telve van engesztelhetetlenséggel? Az Ur sokkal többet bocsátott meg magának. Az ő szelleme által ömölt szívébe a szeretet, mely elsősorban megbocsátó szeretet.”

A szegény asszony tovább is csak azt mondogatta: “Hiába, ez nincs másképp, én nem bírok neki megbocsátani.”

“Kívánja-e Istent kérni, hogy magán segítsen? Ő igazgathatja szívét. Boruljon le előtte!”

Ugyancsak küzdött bensejében. Utóbb mégis leborult térdeire, én meg elmondtam mindazt az Urnak, amit az imént felfedeztünk: a bűnt, szeretetlenséget és engesztelhetetlenséget, könyörögtem, hogy adjon leküzdő erőt. Sok idő eltelt után “Amen” jött az asszony ajkára s miután felkeltünk, a rokonaiban való kételkedés csutképe még egyszer elvonult előtte, ismét csak azt állította, hogy nem képes megbocsátani. Újból letérdeltünk és addig imádkoztunk, míg végre e kérdést intézé hozzám: “Mit tegyek? Oda kell mennem és mondjam: megbocsátok neki? Ezt én nem tehetem!”

Ezek után elbucsúztam tőle és arra kértem, hogy ezt a komoly ügyet imával vegye fontolóra. A békétlenségnek ezen állapotában ő maga vesztett legtöbbet.

Napok eltelté után ismét meg-

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptista tulajdona

MEGJELENIK HAVONKINT EGYSZER

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 80 cent.

Subscription 80 cents per year.

Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére küldendők.

látogattam ezt az asszonyt. Ő maga hozakodott elő ezzel a szerencsétlen dologgal és megértettem, hogy már tett némi lépéseket anyósával össze jönni, amelyek által értésére akarta adni hogy ő hajlandó lenne vele megbékülni, illetve neki megbocsátani.

“Menjen házához” — biztatám határozott hangon — és kérje meg anyóssát, hogy ő bocsásson meg magának, mert az Úr magának is megbocsátott.”

Ő tovább is amellet maradt hogy ez nagyon nehéz valami; de én kinyilatkoztatam előtte. ha még sokáig gondolkodik, mind inkább elvesziti kedvét és szabadságát és az engesztelhetetlen szellemnek enged helyet szívében, annak kedvez. Mégegyszer imádkoztunk és nagy örömmre vevé kalapját, felöltőjét és ment a régen kerülgött anyós házához. Visszajövet értesíteni akart engem is, hogy beszélgetésük eredményét velem közölje. Az órák multak, de ő nem jött. Ugyan mi történhetett?

Másnapon reggel tudakozódtam; ő megvallotta, hogy mikor a kert ajtajához ért, szíve oly nagyon dobogott, hogy kénytelen volt visszofordulni. Másodszor is megpróbálkozott, de — hiába. Erre felajánlám neki kísérete-met, de ezt köszönettel visszautasította: “nem, Isten segítségével magam akarok menni és lefogom küzdeni az akadályt.”

Igy is lett. Felnyitá a kis kaput és futott azon az uton, melyet két év óta nem taposott s kopogtatott az ajtón. Bebocsáták s egy pillanat múlva már anyósával állott szemben. Előbb egy-

másra bámultak, azután sirva fakadt a menyecske és így szólt: “Anyám, meg akarsz-e bocsátani?” Erre átkarolá egymást a két asszony és az anyós megindultan kérielé menyét: “Gyermekem, ne kem kell tőled bocsánatot kérem! Megbocsátasz?”

Oh, mily tuláradó volt az engesztelődés. Akik egy ideig el voltak válva, ennekutánna, jobban szerették egymást, mint anelőtte.

Barátnőnk újból felüdült, boldogsága és háladataossága folyton nevedett s boldog nap volt rá nézve, mikor megtisztult lelkiismerettel az Urvacsorához járulhatott. De még nagyobb lett öröme, mikor anyóssát is az Üdvözítőhöz vezethette s együttesen magasztalhatták az Urat, ki felkeresi és boldoggá teszi az elvesztet.

Rh. Fr. után B—y.

A NAGY ÖRÖM.

(Párbeszéd.)

A. Mondjad kedves, (itten egy név mondandó), milyen arc tetszik néked a legjobban?

B. Ugy-e erre azt kellene felelnem, hogy szőke vagy barna, halvány vagy piros; de én előttem mindegy akármilyen, hanem az tetszik a legjobban, amelyről az igazi belső öröm tükröződik le.

A. És miért tetszik néked az az arc?

B. Mert tudom, hogy az olyan ember boldog, én pedig azt szeretném, hogy minden ember boldog lenne.

A. Hát akkor a bánatos ember arc nem kedvedre való, hiszen arról azt lehet elolvasni, hogy szíve szenved s a szenvedők iránt részvétellel kell lennünk.

B. Oh igen, a szenvedőknek fájdalmait meg kell osztanunk, a sírókkal sírnunk kell, de éppen azért örülök, ha boldog arcot látok, mert tudom, hogy annak szíve nem szenved.

A. Az öröm gyakran igen rövid ideig tart s így sok lélek is csak nagyon rövid ideig boldog.

B. Én olyan örömet értek,

amely állandó s így a lélek boldogsága is állandó. Jöhet ugyan néha valami átfutó szenvedés, hirtelen bu, valami kellemetlen meg-lepetés, fájdalom, amitől az arc rövid időre elkomorul, de azután megint ott ragyog rajta a belső örömnél fényugára. Ugy, tudod, miként az égen fénylik tündökölvén a nap s azután jönnek felhők és eltakarják, sőt egészen elsötétítik a láthatárt, de mikor elvonulnak, csak tündöklék újból a nap. Ellenben egy barlangban, ha fel is villan itt-ott a lámpa vagy fáklya fénye s egy ideig megvilágítja komor üregét, de azután megint csak a sötét barlang marad az. Ilyen különbség van az istenfélő lélek és a világi ember örömvilága között.

A. A lelki öröm valóban sokkal fenségesebb a lidércfény gyanánt fel-felbukkanó világi örömnél, de lelki öröm is többféle van, melyiket gondolsz te olyan állandónak, hogy az folyton boldoggá teszi az embert?

B. Mikor az Ur Jézus elküldötte a hetven tñtványt, hogy menjenek minden városba, ahová ő menendő vala, és hatalmat adott nekik a betegek gyógyítására, ők visszatérvén, örömmel mondták hogy még az ördögök is engednek neki az Ő nevében. Erre az Ur Jézus mondotta, hogy ne azon örüljenek, hanem inkább azon, hogy az ő neveik felirattattak mennyben. — Most is tehát ez az az igazi nagy öröm, mikor az ember tudja, hogy neve felirattott mennyben.

A. A Bárány életének könyvébe?

B. Igen az életnek könyvébe. Ez teszi boldoggá az embert. És aki ezt érzi, tudja, annak még az arca is visszatükrözi örömet.

A. Hiszen másképen nem is lehet üdvözülni; mert a mennyi paradicsomba csakis az juthat, akinek neve az életnek könyvébe beiratott.

B. Ugy van! Lásd, az ember soha nem tudja, mikor következik el végőrája. A halállal együtt a legtöbb ember átmegy egy nem kívánatos állapotba, melyről itten fogalma sincsen; de ha tudja, hogy neve be van írva a Bá-

rány életének könyvébe, akkor azt is tudja, hogy nem megy át a bizonytalanságba, hanem az ő lelkének pásztorához, Jézushoz, a tökéletessé vált szentekhez, a sok ezer angyalhoz, a mennyei Sionba, dicsőségbe, szépségbe, üdvösségbe! S mert ez az ő dicső sorsa el van pecsételve, tehát boldog a lelke, akár fiatal, akár öreg testben is lakik itten.

A. Evvel jó bővebben foglalkozni. Sok ember nem is gondol rá, sőt talán sok hívő keresztyén sem veszi be ezt úgy a szívébe, amint kellene, mert különben akkor nem lehetne annyi csüggedező arcot, annyi összeráncolt homlokot és annyi keserű ajkat látni.

B. Azok nem foglalkoznak e rendkívüli fontos és kedves állapottal. Óh kedvesem, a mi legnagyobb vagyónunk az, hogy be vagyunk írva az életnek könyvébe.

A. Ennek örvidenek az angyalok is.

B. Mikor egy-egy szegény bűnös ember neve bekerül abba a listába, akkor az angyalok közt örvendezés és örömeleklés zendül végig.

A. S mikor lesz beírva valakinek neve mennyben az élet könyvébe?

B. Mikor az illető a mennyország polgárává válik. Az Isten országába éppen úgy bele kell születni, mint e világba. Csakhogy e világba az emberek testileg születnek be, mert a világ testi, anyagi. A mennyben azonban lelkileg, szellemileg kell megszületni, mert az szellemi világ.

A. Ez az újjászületés ugy-e?

B. Igen! Az Ur Jézus mondta, hogy: "Ha valaki ujonnan nem születik, nem láthatja Istennek országát." Az embernek meg térnie kell szívében Istenhez. Az pedig úgy történik, hogy Istennek ígéje az evangélium által élő mag gyanánt behatol az ember szívébe és ott változást idéz elő. Az ember megismeri bűnös voltát, Istenhez kegyelemért kiált s miután az Ur Jézusban való hit által bűneinek bocsánatát megnyerte, megszűnik ama régi természetű ember lenni és új emberre változik. Ekkor történik a

Szentlélektől való újjászületése.

A. S mint mennyei polgárnak a neve beírattatik az élet könyvébe?

B. Igen, hiszen e földön is először meg kell születni a gyermeknek s azután lesz az államnak anyakönyvébe beírva.

A. De mit jelent a keresztség?

B. A keresztség az ujonnan való születésnek fürdője. Miként egy gyermek, ha megszületik, megfürösztetik; úgy a megtért ember, miután lelki újjászületéshez jutott, a keresztség fürdőjébe merítettetik.

A. S miről lehet biztos az ember, hogy be van írva az életnek könyvébe?

B. Arról, hogy az Ur Jézusnak tanítványává vált, őt szereti, őt követi és e világnak fertelmességeit utálja. A Szentlélek vezérlete alatt áll és miután magát e földön csak zárandoknak, jövevénynek ismeri, utját az ő örökkévaló szép hazája, a menny felé irányítja.

A. Lehet rá eset, hogy valakinek a neve kitöröltetik az élet könyvéből?

B. Óh igen, annak, aki lelkileg meghal, a neve kitöröltetik az élet könyvéből. Miként ha a megszületett gyermek meghal, annak nevét az elhalálozottak könyvébe írják.

A. Óh az borzasztó! Beírva lenni az élet könyvébe és azután kitöröltetni abból.

B. Az rettenetes állapot s ebbe a bűn viszi az embert.

A. Több helyen van-e megírva a szentírásban az élet könyve?

B. Igen. A János jelenések könyvének 3-ik rész, 5 versében írva van: "Aki győzedelmes léssen, fehér ruhákba öltöztetik és el nem törölöm annak nevét az életnek könyvéből."

A. Tehát győzedelmesnek kell lenni.

B. Továbbá ugyancsak a Jelenésekben a 20-ik rész 12. versben ez is van írva: "És más könyv is nyittaték meg, mely az életé." Ugy szintén szó van az életkönyvéről a 21-ik rész, 27. vers; 22-ik rész 19-ik versében.

A. Valóban, tehát a legszébb

örökség bejutni ama mennyei listába.

B. S aki bejutott, ugy-e örvend rajta?

A. Minden viszonyok és körülmények közt.

B. Tehát boldog is akkor?

A. Boldog!

B. Bárcsak szaporodnának a nevek ama aranyos listába, bárcsak ezrek és ezrek igyekeznének rajta, hogy beirattassanak neveik az élet könyvébe.

(Egy megfelelő énekkel végzik.)
(Cs.)

Missio hírek.

MIT KELL TUDNUNK A JÖVŐ KONVENCIONKRÓL.

Először is azt, hogy Clevelandban tartjuk meg, hol a legtömegesebben laknak a magyarok.

Hogy a konvenciónk június 23-án veszi kezdetét. Ekkor tartjuk meg a munkás gyűlést, s ugyancsak ez időben konferenciáznak velünk a keleti szövetség tagjai is. A közös konvenció június 24-én reggel 9 órakor nyílik meg imaórával. Nagy súlyt fektetünk arra, hogy ezen az imaórán mindenki részt vegyen.

Ezen a konvención érdekes előadásokat fogunk hallani.

Ha a küldötteknek valami panaszuk van, azt a program bizottságnál jelentsék be és nem a küldött, vagy a vendégkép megjelent testvéreknek, sem a vendéglátó gyülekezet tagjainak. Mi közös érdekből jövőnk össze, s személyes, vagy helyi dolgaink a miszió bizottság elé tartóznak, nem egyesek elé, ha egyáltalában szükséges azokkal foglalkozni.

Mindenki hozzon magával anynyi áldást, amennyit csak hozhat, Cleveland egy olyan város, a hol áldásra van szükség.

Mindenkinek, ki idejön, tudni kell azt, hogy szeretetteljes fogadtatásban fog részesülni.

A konvenció ez évi házigazdája.

MISSZIÓ ISKOLÁNKRÓL.

Folyó hó 12-én a misszió iskola érdekében egy nagy bizottság jött össze tanácskozás végett, hogy iskolánk érdekében fontos határozatokat hozzon. Ezen gyűlésen a magyar szövetség iskola bizottsága teljes számban együtt volt, kivéve a tanárokat, s egy angol bizottság hivatott össze, melynek egyik tagja Rev. C. A. Brooks, mint a Homé Mission Soc. képviselője vett részt.

Az egybegyűlt bizottság megalkototta az iskola vezérlő bizottságát, melyben az amerikai angol testvéreink és a magyar szövetséget szép számban vesznek részt egyaránt. Ezen vezérlő bizottságnak elnöke angol és alelnöke magyar. Kimondották azt, hogy az iskola már ez őszön Clevelandban nyílik meg. A bizottság részletes jelentést fog tenni az itten elvégzett munkáról a legközelebbi konvenciónkon, s azért ez alkalommal csupán egy pár buzdító szót irunk iskolánk érdekében.

Testvéreinket felhívjuk arra, hogy ezen intézményünkért imádkozzanak. Misszióink jövője ezen intézménytől függ. Az iskolán keresztül küldi az Ur a jövőben lelki munkásokat az aratásra. Iskolánk kezdetleges állapotában is nagy szolgálatot tett, s ha megállapodott intézetünk lesz, misszióinknak nagy előhaladására fog válni.

Imádkoznunk kell azért is, hogy az Ur szemeljen ki gyülekezeteinkből alkalmas egyéneket, kik áldozzák magukat a legfontosabb szolgálatra. Gyülekezeteinkben már szép számmal vannak ifjak, kik tanulásra képesek, s kik idővel hasznosak lehetnek Isten országában. Mi örömmel állapíthatjuk meg azt, hogy nem csak ifjaink, hanem jámbor ifjaink vannak, kik szeretik az Urat. Az ifjai kor egyik természetszerű tévedése, hogy az életben a nőülést látja a legnagyobb dolognak, s ezért törekszik annyira azon, hogy a jármot a nyakába vegye. A kiábrándulás ugyan megjön, de későn. Ha ifjaink komolyan foglalkoznak az élet nagy kérdéseivel,

vel, könnyebben hajlanak a nemesebb irányzat felé. "Kit küldjék el?" Kérde az Ur, a jámbor, hívő ifjútól, ha a hívő ifjak nem akarják magukat a szent hivatásra szentelni. Ki az, ki a szívek indulatján is hatalmat tud venni? Forduljunk ahhoz a mi ifjainkért.

Hanem ne csak imádkozzunk, hanem tegyünk is valamit. Egy idős, nagy tehetségű prédikátor elbeszélte, hogy mint került ő a szemináriumba. Egy imaóra után a gyülekezet diakonusa hozzá ment, s barátságos megnyerő hangon kérde tőle: "Fiam, nem határoznád el magadat arra, hogy teljesen Istennek szolgálatába állj?" "Oh deakon nem vagyok én alkalmas arra" felelé ő az öreg keresztyénnek. "Kérdezted-e ezt az Ur-tól?" "Még nem" válaszolá az ifju. "No hát tedd meg ezt." Az ifju buzgó imában az Ur elé járult, s az Ur más választ adott imájára, mint a minő volt az előbbi gondolata. Egy pár buzdító szó eszköz lehet az Ur kezében arra, hogy valamelyik hű szolgája a munkára szentelje magát. Nem azt akarom én ezzel mondani, hogy elővegyünk valakit, s nyakra-főre dicsérjük, hogy micsoda prédikátor lenne belőle, mert ezzel a hűség hangja volna megpengetve, nem az Isten lelke szólana, hanem komoly ima után egynehány óvatos szót szólani szükséges. E sorok írója 19 évi lelki munkára tekinthet vissza, s ezt csak azért teheti, mert voltak olyanok, kik buzdították e munkára.

Iskolánkban fokozottan törekedni fogunk mindazon hasznos ismeretekben részesíteni a tanulókat, a mely ismeretek őket a kor igényeinek megfelelő munkássá vá segíti felemelkedniök.

Tájékozás képen ismételjük a következő határozatokat. Tanulók csakis gyülekezeteik ajánlata folytán vétetnek fel. Felvételi ívet küldünk minden gyülekezetnek, ahonnan jelentkeznek tanulók. Jelentkezések a misszió iskola titkárához küldendők a következő címre: Rev. S. Gazsi 75 Ash Str. Bridgeport, Conn.

ALÁMERITÉS DETROITBAN.

Örömmel keressék föl ezen sorokkal a k. testvéreket.

Amennyiben azon szívbéli örömnak adok kifejezést, amelyben az Ur az ő elválasztott népét itt Detroitban e hó 2-ikán este részesítette. Amikor is a nevezett estén 5 lélek tett az Urban való hitéről vallást. És óhajtottak Urunk példájára a hullám sirba alámerítkezni. Az alámerítettek között két férfi és 3 nő van, akiket alulírott prédikátor az ő vallástétele után alámerített a hullám sirjában.

Ünnepélyünkön igen számos nép jelent meg, akik előtt alulírott prédikátor fölolvasta Mát. 3. 13—17 v. Alapigéül II-kor 5. r. 4-ik v., amelyet az összegyűlt sokaság örömmel és nyugottan hallgatott.

G. Gogolyák.

A KELETI LELKI MUNKÁSOK KONFERENCIAJA MARCHIUS 1-ÉN, TRENTON, N. J.-BEN.

Az Ur kegyelme folytán nagy lelki áldásoknak voltunk részesei a fentjelzett napon, melyen a keleti missio munkások kis csoportja összejött, hogy Mesterük által a rájuk bízott munka haladásáról értekezzenek és annak előmozdítására nézve intézkedést tegyenek.

A gyűlés példás egyetértésben folyt le, mely alkalommal jelen voltak a helybeli gyülekezet tagjai is, kik a munkásokkal nagy örömeik között élvezték Urunk kegyadományait.

Gyűlésünk koronájában két szembetűnő gyöngy ékeskedik: két előadás, melyeket dus, lelket nemesítő és hasznos tudnivaló tartalmuknál fogva jónak látjuk rövid vázlatban leközölni a szíves olvasóknak.

Először Fábíán Mihály t. által Exegézis alá lett véve az Aggeus próféta könyve.

Az Aggeus próféta könyve az ugynevezett kis próféták könyve között helyezkedik el. E könyv éppen olyan mértékben inspirált (Szentlélektől ihletett), mint bármely más könyve a bibliának.

A könyv négy pontban lett meg vizsgálva.

1-ször a könyv származási kora.

Az Aggeus könyvében foglalt beszédek, Dárius Hystáspus uralkodása idejében tartattak, aki 522—486 Kr. e. uralkodott.

A próféta 520-ban Dárius király második esztendejében hatodik hónapban tartotta meg a könyvben található érdekes beszédet.

A Dárius uralkodása történelmileg be van bizonyítva így a könyv hitelességéhez semmi kétség sem fér.

2-ször megnéztük a könyv tartalmát.

Az Aggeus próféta könyve négy rövid beszédet foglal magában. A beszéd intézve lett Zorobábelhez, Josuához és az egész Izrael népéhez, mely a templom építésre vonatkozik.

A templom építése Cyrus idejében megkezdett, de a Samaritanusok ellenséges indulata miatt be lett szüntetve.

(a) Az első beszéd 1-ső rész 1—11 vers intő beszéd: Aggeus próféta a közönyösségből akarta felrázni a népet, mivel a templom építését bizonytalan időre kitolták. Itt kitűs parancssal szemben foglaltak el merev álláspontot, mivel Istentől és Cyrustól megvolt parancsolva a templom felépítése. Évvel a hanyag eljárással vétkes könnyelműséget követtek el, mely kemény büntetésnek volt a szülője. Ugyanis e miatt maradtak el a természeti áldások. A 12—15 versg, ennek az intő beszédnek az eredménye. — Zorobábel, Jósua főpap és a nép meghallotta. A meghallásnak és megértésnek az első gyümölcse aként jelentkezett, hogy a nép Isten előtt megfélemllett, a második a 14-ik versben van megemlítve, ugyannyira, hogy az oly soká elhanyagolt templom építését energikusan megkezdették. Az, hogy ők az Ur előtt megfélemltek, azt jelenti, hogy az Istent megbántó bűneiket belátták és az átélt szárazságot isteni büntetésnek ismerték el.

(b) A másik beszéd valami 8 héttel később lett tartva, s ez tartalmazza az új templom dicsőségét és az új korszaknak a messze kiható áldásait.

A 2. r. 1—9 v. az új templom dicsősége.

Az új templom szerényebb a művészetben, de dicsőbb, mert a pogányok is meglátogatják drága kincsekkel; dicsőségét azonban a legmagasabb fokra Jézus Krisztus emeli fel, a benne (a templomban) való megjelenésével. Azon a helyen meg fog lenni a külső jó lét és béke, a mi az ő teljességében a szellemi jólétet és békét is magában foglalja.

(c) A harmadik beszéd 10—19 v.. Ebben le van rajzolva a természeti áldásoknak visszatérése.

A templom építése előtt szűk aratásban volt osztályrészük és ugyan azt kellett tapasztalniok a templom építésének mellőzéséért. De ha az Ur beszéde most nálok nem fog eredmény nélkül maradni, ők Isten gazdag áldását bő mértékben fogják élvezni.

(d) A negyedik beszéd 20—23 v. — Az üdv ígéréteinek a megnyitása.

Ezen ígélet szerint Zorobábelre és az ő utódjára ruháztatik, a Dávidnak és az ő utódjának adott Messiási ígélet.

Jézus Krisztus a Dávidnak országát újból fel fogja állítani és az ő királyságának soha nem lesz vége.

3-szor a vezérgondolat:

Aggeus beszédei főképen a templom felépítésének előmozdítását célozzák. A templom élénken megvilágította a nép lelki életének helyzetét. A belopódzott hidegség tétlenségre hangolta azon szíveket, melyek valamikor meleg érdeklődéssel viseltettek a templom építése iránt.

A templom lerombolásával a "szent frigy" fel lett bontva és annak helyre állítása a templom felépítésével volt lehetséges. Az új templomból hiányzott a frigyláda, Áron kivirágzott vesszeje, a veder manna, a két törvény tábla az arra felirott Isten szavaival, melyeket az emberek soha vissza nem adhattak.

Isten egy nyitabb szövetséget akart a néppel kötni. A nép nem volt elég érett még akkor, azért nekik a pogányok világi hatalma alatt kellett addig maradni, míg az új szövetség kötele el nem érkezik. A templom a népnek vára-

kozási idejéül fog szolgálni és egy előkészítő periódusául a nekik megígért Megváltó megjelenéséig.

4-szer. A könyv alakja és stillusa. Aggeus beszédei történelmi eseményeken alapszik, az ő beszéde igen komoly. Nem használt jelképes kifejezéseket. Népének hős tetteit nem énekelhette meg. A hősök korszaka eltűnt. Az ő küldetése komoly volt, s felesleges szókra az időt nem pazarolta; beszédei tiszta prózai alakban vannak. De ez a mellett bizonyít, hogy azon korszakban a népnek, a hitnek és a tettek és az Istennek embere volt.

Ezen előadást némi megjegyzések és tetszés nyilváníások követték. Ezután következett a második előadás Dulity Miklós által "Az Ur szolgálja és az általa küldött üzenet" című témáról.

Az Ur szolgálja, hivatása és a hivatás teljesítésének módja mint egy elválaszthatatlanul állanak együtt.

Istennek akaratját csak is kötelesség érzettel bíró szolgál (Isten szolgálja) tudja hűen teljesíteni, s azonképen a szolgál hivatást rendszeresen betölteni bizonyos mód figyelembe vétele mellett lehetséges.

Eként tehát tárgyunk három-részre oszlik.

1. Az Ur szolgálja.

Az Ur szolgáljáról több helyen olvasunk az ó-testamentomban, de mindenütt a prófétára alkalmazva "az Ur szolgálja" szót.

Az új testamentomban pedig az evangélium prédikátorára használják e kifejezést: "Ur szolgálja" (II. Tim. 2. r. 24. v.) Ezen szolgának jellemét megtaláljuk leírva Pálnak a Timótheushoz írt két levelében világosan.

Ugy az ó- mint az új-testamentomban a legnagyobb és legfontosabb hivatal, s betöltése felelősséggel jár. Azért méltó megbecsülésre úgy a hivatal, mint az aki azt betölti.

2. Az általa küldött üzenet.

Annak az üzenete ez, a kinek szolgálja, s ez az üzenet az Istennek ígéje, mely az ő Szent lelke által sugalmazott és ihletett teljesen; és a mely hasznos a tanításra, feddésre, a megjobbitásra

és az igazágos fenytékre, hogy az Isten emberét tökéletesen elkészítse a jócselekedetre.

Ezt az üzenetet kell, hogy az Ur szolgálja vigye azokhoz, a kiknek küldetett: Az Istentől elfordult emberiséghez és a megtértek kis csoportjához, hogy az előbbieket értelemhez és hithez jöjjenek, az utóbbiak pedig nevedjenek.

3. Az üzenet átadásának módja. Legyen az Ur üzenete átadva a maga tisztaságában és igazságában, tisztán és érthetőn, világos és szabatos kifejezésekben.

Továbbá igen hasznos volna, ha az ige predikátorai bírnának homiletikai formával, hogy tárgyük határozott és gondolataik rendezett formai alakban jelennének meg. Végül az Ur szolgálja adja át az Ur üzenetét teljes hitel és meggyőződéssel.

E két előadást a gyűlés megköszönte és két testvér imájával a gyűlés bezárattott.

Este pedig Isteni tiszteletre gyűltünk össze, mely alkalommal két testvér, Kovács J. Wallingfordról és Gazsi I. Bridgeportról szólta az Urnak igéjét.

Nem mulaszthatom el, hogy említést ne tegyek a Trentoni mártírákról, kik önzetlen szeretetükkel és költséget áldozó készségükkel mélyen behatottak a vendég testvérek előismerésükbe és emlékeztetükbe. Az Ur áldja meg a k. trentoni testvéreket és pótolja vissza sokszorosan a reánk költötteket és mindazon jókat, melyekben bennünket részesítettek.

Nem hagyhatom megemlítés nélkül, hogy a sok öröm közé némi szomorúság és bánat vegyült, úgy a gyülekezet, mint a vendégek részéről, mivelhogy a gyülekezet szeretett munkása Sz. Tóth József testvér testi gyengesége folytán nem lehetett jelen.

Vigaszt adott azonban az, hogy ami doktorunk ma is meggyógyíthatja betegeinket: Kihez járultunk is azzal a hittel, hogy óhaját és kérését teljesíteni fogja ebben is népének.

Tóth András,
keleti konf. jegyző.

KERESZTSÉG, GARY, IND.

Nagy örömmel közöljük az E. Hírnök k. olvasóival, hogy a mi menyei jó Atyánk két megtért lélekkel szaporította az ő népe számát.

Itt Gary, Ind., az első angol Baptisták gyönyörű berendezésű nagy kápolnájában történt a Bibliai és ap. korabeli szent keresztség! A szertartást alólirott végezte, rámutatva a Bibliai Szent keresztség fontosságára, amit a szép számu jelenlévő hallgatók és ami k. barátaink élvezettel hallgattak végig. Majd onnan vissza mentünk, ami saját gyülekezeti termünkbe és 7.30-kor istenitiszteletet tartottunk, végül az Urnak jegyeit élveztuk, melyet az új tagokra való kézrátétel és bevezetés előzött meg.

A keresztfeltek: egy fiatal ember, kinek a szülei már 20 éve, hogy lobogtatják Krisztus zászlaját, a második pedig egy hajadon, ki Magyarországon fivérével együtt mérték a szeszest italt az ő honfitársaiknak, kik velük együtt a bünbe voltak elmerülve. De hála legyen a mi Megváltónak, hogy őket megtalálta és most örvidenek és élvezik az élet vizének tiszta folyását. János Jelenései 22. R. I. ver. Az Ur nevelje ezen új plántákat az ő kertjében, hogy bő gyümölcsöt teremjenek az örök élet elvételére.

Közli: John Vank.

ZENEKAROK FIGYELMÉBE.

Örvidetes előhaladást mutatnak misszióink mindenfelé a zenekarok szervezése terén. Misszió munkánk ugyszólván megköveteli ezen szép és hasznos segédeszköz alkalmazását. Legyen szabad nekem, mint a magyar baptisták zenekara atyjának (Magyarországi baptisták között én szerveztem az első zenekart) egy komoly tanácsot adnom. — Testvéreink csak fél munkát végeznek akkor, ha a zenekarok részére nem találják meg a helyes zenedarabokat. Mi abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a legszebb és legmegfelelőbb ének számok, indulók és úgy

nevezett hallgató, vagy cserdes darabok birtokába juthatunk, ha a Salvation Arme által kiadott szakértelemmel és jó izléssel összeállított zenekarok részére szerkesztett könyveket szerezzük be. Az első szám (Band Book No. I.) szép lelkiénekeket tartalmaz, a többiben nehezebb darabok vannak. Némelyek azt hiszik, hogy ha egy, vagy két évig duruzsoltak egy zenekarban, már nekik igen könnyű az első szám. Ezen rövid kis darabok csak azért látszanak könnyűeknek, mert nem ismerik a játék technikáját, csak egyszerűen végig darálják a darabokat. Művésziesen lehet ezeket az egyszerű darabokat is előadni, csak sokat kell gyakorolni. Minden zenekarnak igen ajánlom, hogy szerezzék be először az első, s úgy a többi.

O. az öreg muzsik.

TEMETÉS PHILADELPHIA-BAN.

Március hetedikén összejöttünk az esti Istentiszteletre, hogy szemtanúi legyünk egy barátunk és két barátnőnknek hitők vallomása után az új embernek az eltemetésének és az új embernek feltámadásának.

Kovács Miklós testvér a gyülekezet prédikátora ez alkalommal felolvasta Márk evangéliumának 16-ik részét, melyet szívrehatóan fejtegetett a 120 főnyi közönségnek, mely ez alkalommal összejött.

Az énekkar gyönyörű összhangban adott elő alkalmi énekeket, közbe vetve még három hegedű szóló is volt harmonium kísérettel. Az Urnak áldása legyen az új tagokon az Ő erejével támogassa őket a rögzös keskeny uton.

Dr. Navratil Rezső.

BETEGSEGÉLYZŐ EGYLETÜNKRŐL.

Tudatjuk gyülekezeteinkkel, hogy a felvételi kedvezményt bizonytalan időre megnyitjuk, hogy alkalmat adjunk testvéreinknek a fiókok megalakítására.

Tehát amíg nem írunk róla lapunkban, addig az új tagok 50 cent felvételi díj mellett veendő fel.